

anstalten. I samme Tidsrum har Bestyrelsesudgifterne været ikke mindre end 788,154 Kr. 26 Øre; altsaa op imod 1 Mill. Kr. har Bestyrelsen faaet i disse Aar.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) sagde noget hoverende, at det var ganske urimeligt at sammenligne denne Sag med den Forhandling, der blev ført her paa Rigsdagen om Harboørefondens Midler. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at ogsaa den Gang blev der talt om mislig Omgang med Penge, men det var ikke en mislig Omgang, tror jeg, der kunde rammes af nogen som helst Paragraf i vor Straffelov. Det tror jeg heller ikke er nødvendigt, for at man kan tale om mislig Omgang med en Stiftelses Midler. Heller ikke Justitsminister Nellesmann turde gøre det gældende i 1876, da et lignende Spørgsmaal var fremme her. Han sagde: Der kan naturligvis være andre Maader, hvorpaa Mislighed kan foregaa. Mislighed i den Forstand, at man skulde have taget af Stiftelsens Midler paa uærlig Vis, være det langt fra mig at ville tale om. Dertil havde jeg ikke Spor af Berettigelse eller Adkomst; det vilde være ganske umuligt med det, der foreligger tilgængeligt, at danne sig nogen som helst Mening derom. Jeg har hverken tænkt eller ønsket at give det Udseende deraf. Men Harboørefondens Midler havde Bestyrelsesmedlemmerne heller ikke tilegnet sig paa uærlig Vis. Nej, man havde omgaaedes disse Midler misligt ved at udlane dem i Ejendomme, hvor man ikke havde absolut Prioritetssikkerhed. Det er mislig Omgang med disse Midler, thi Bestyrelsen havde Forpligtelse til at holde dem saaledes sikrede, at de var disponible til enhver Tid. Det er det samme, jeg mener, der er sket med denne Stiftelses Midler, som er spekulerede bort. Man er berettiget til uden at gaa nogens Ære for nær at sige: Det er en mislig Omgang med Stiftelsens Midler, thi Stifterindens Mening med at give disse Midler til Stiftelsen var, at der ikke skulde spekuleres med dem, men at de skulde komme Stiftelsens Formaal til gode. Det er det, jeg har forstaaet ved Mislighed, ikke andet. Var det berettiget at udtale sig paa den Maade om Anvendelsen af Harboørefondens Midler, er det ogsaa berettiget at udtale sig saaledes her. Var det berettiget at kræve af hin Fonds Bestyrelse, at den skulde erstatte disse Midler, fordi den havde det moralske Ansvar for dem, er det ogsaa berettiget at sige om denne Bestyrelse, som gennem 31 Aar har faaet henved 1 Mill. Kr., at de

kunde gerne som moralske og rettænkende Mennesker betale i hvert Fald en stor Del af disse Midler, de har spekuleret bort.

Med Hensyn til Godsregnskaberne skal jeg kun sige, at dersom den højtærede Justitsminister vil gaa dem nærmere igennem, og dersom, hvad jeg haaber, Finansudvalget og Rigsdagen kommer til at beskæftige sig dermed, vil de se, at Godset har vundet ganske betydeligt ved Handel med Opdragelsesanstalten. Anstalten har f. Eks. betalt sit Brændsel med 12,000 Kr. Det Brændsel faas af de Jægerspris'ske Skove, og det kan oplyses, at det egentlig er Skrab-sammen, der ellers ikke kan sælges, men det lader man paa Godsets Regnskab betale med en meget stor Pris, og derved faar Godset et aarligt Tilskud af ca. 12,000 Kr. Det maa Anstalten betale, den, der er Ejer af det hele. Man siger: For at vi kan faa i alt Fald en lille Smule Udbytte af Godset, som det hedder, maa sandelig Anstalten betale klækkeligt for sit Brændsel. I og for sig er det Hip som Hap, om man tager det ene Sted og lægger det til et andet Sted paa Regnskabet, men sikkert er det, at dersom man ikke lader Anstalten betale disse 12,000 Kr. for Brændet fra Stiftelsens Skove, bliver der et endnu større Hul i Godsets Regnskab, og saa kunde det være, at man havde maattet nedskrive med endnu langt større Beløb, end man har gjort. Jeg er i øvrigt ganske enig med den højtærede Justitsminister og de andre ærede Talere i, at i og for sig betyder denne Nedskrivning intet, fordi Anstalten, Jorderne, Godset og Skovene er der jo og har naturligvis deres Værdi i Handel og Vandel. Det kan man ikke eksperimentere bort. Men jeg spørger: Hvorfor har man gjort det? Og dertil kan jeg ikke finde andet Svar, end at man har faaet denne uendelig fikse Idé, som for Resten det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) erkendte er forkert, at man faar Forstand, fordi man faar store Gaarde at regere med. Nej, det faar man ikke, det er jo netop Fejlen ved det hele, at Bestyrelsen ikke har haft Forstand paa at bestyre dette store Gods, men saa har de sagt: Vi skal dog have noget ud af det; og saa er det, at man har nedskrevet Status til dette Minimum, og saa maa de endda pine Opdragelsesanstalten paa den mest hasarderede Maade for at kunne sige, at de har faaet 2—3 pCt. ud af Godset. Man kan kaldet det honnet Ambition, om man vil, eller give det et andet Navn, men sikkert er det, at overfor Offentligheden tager det sig ud, som om de har faaet noget ud af det, medens Fak-